

af Arbejdsgivernes Repræsentanter og Landstingsmand Hauch. Man kan vel sige, at det er mange Penge, der anvendes for at sætte disse 2000 Mand i Arbejde et Aar. Jeg vil dog sige, at selv om det er rigtigt, at offentlige Arbejder ikke paa nogen Maade kan afhjælpe Arbejdsløsheden, maa man ikke undervurdere, hvad Igangsættelsen af offentlige Arbejder betyder rent lokalt, hvor de sættes i Gang, og det betyder ogsaa noget baade for dem, der sætter disse Arbejder i Gang, og for dem, der opnaar dette Arbejde. Man kan da heller ikke sige, at 2000 Arbejdere i et Aar eller 8000 Arbejdere i 3 Vintermaaneder er uden Betydning i en Arbejdsløshedsperiode som den nuværende. Det maa ogsaa erindres, at det, der skabes herigennem, dog er af blivende Værdi for Landet.

Vi kan derfor fra vor Side være med til en Forlængelse af Loven af 1. December 1925, men vi maa hertil føje, at naar Ministeriet foreslaar, i Stedet for 8 Mill. Kr. Laan og 2 Mill. Kr. Tilskud, 16 Mill. Kr.s Laan og 4 Mill. Kr.s Tilskud, maa vi heroverfor nævne den Kendsgerning, at der efter Loven i Fjor kun er blevet benyttet 7 Mill. Kr. af Laanene og 1 af de 2 Mill. Kr., der er bevilget som Tilskud. Vi maa hertil føje, at alt taler for, at Finansieringen fra det offentlige, der skal sætte Arbejderne i Gang, vil være adskilligt vanskeligere i Aar end i Fjor. Derfor tror jeg, at man trostigt herom kan sige, at det gør ikke Forslagets Betydning som Krisehjælp det mindste større, om man sætter 16 Mill. Kr. i Stedet for 8 Mill. Kr., idet der kommer ganske nøjagtigt det samme Arbejde i Gang.

Jeg skal dernæst vende mig til 2det Afsnit af Lovforslaget, der angaar Landbruget. Det første Forslag gaar ud paa Støtte til Grundforbedringsarbejder. Forslaget afviger paa tre Punkter fra den hidtil gældende Lov, dels ved Størrelsen af det Beløb, der kan laanes af den enkelte, idet det er sat op fra 1500 til 5000 Kr. — det vil sige, at denne Støtte til Grundforbedringsarbejder kommer meget længere op i Landbruget end den hidtil gældende —, endvidere derved, at en Femtedel af Beløbet ydes som Tilskud og for saa vidt betyder et direkte Tab for Staten, og for det tredje, at der her gives Mulighed for, at Kommuner og Selskaber kan iværksætte større Afvandingsarbejder og faa en tilsvarende Støtte som private. Dette Forslag kan vi tiltræde ud fra den Betragtning, at det vil kunne komme til at betyde mere for Igangsættelsen af Arbejde, at Laanene bliver større, idet det er klart,

at det medfører, at en meget større Del af dette Arbejde kan blive udført ved fremmed Hjælp, naar det er større Bedrifter, det drejer sig om, ligesom ogsaa ud fra det Synspunkt, at naar man yder dette Tilskud og yder det under den Forudsætning, som vi maa mene er til Stede, at det er ekstraordinært i denne Krisetid, da vil det betyde et Pres overfor dem, der kan ønske at faa saadanne Grundforbedringsarbejder foretaget, en Opfordring til at sætte dem i Gang netop nu, hvor det er i Samfundets Interesse, at de sættes i Gang. Og vi kan ogsaa tiltræde Forslaget ud fra det Synspunkt, at Landbrugets Vanskeligheder i det hele taget ellers vil medføre, at saadanne Arbejder ikke bliver foretaget nu, skønt det i denne Tid mere end nogen Sinde tidligere er af Betydning, at Landbrugets Rentabilitet forøges.

Jeg kunde hertil endnu føje dette, at ogsaa her gælder det, at selv om de Penge, vi giver ud, kan være en Tyngde for Staten i Øjeblikket, betyder de Skabelsen af blivende Værdier. Vi ved, at vi faar noget for Pengene samfundsmæssigt set. Derfor beklager jeg, at det ærede Medlem Hr. Slebsager har erklæret, at Venstrepartiet vil gaa mod. Jeg synes dog, at naar det ærede Medlem ikke har andet Argument end, at der neppe vil være større Trang til Støtte til Grundforbedringsarbejder, thi Vanskelighederne medfører, at man heller ikke med denne Støtte kan iværksætte disse Arbejder, saa kunde han egentlig godt gaa med til det Forslag, for hvis det ikke bliver benyttet, saa sker der jo ingen Skade. Jeg vil dog ikke opgive Haabet om, at det ærede Medlem og hans Parti vil følge med her — vi har jo før hørt, at det ærede Medlems Toneføring var lidt stærkere, end hans Partis politiske Stilling kunde svare til.

Bestemmelsen i § 12 om Ændringen i Loven om Driftslaaneforeningerne kan vi fra vor Side ogsaa tiltræde. Naar det ærede Medlem Hr. Slebsager gaar imod den Ændring, der gaar ud paa at lempe Reglerne for, hvor meget Reservefonden skal bære af eventuelle Tab, saa vil jeg sige, at jeg tror dog ikke, at man i denne Forbindelse bør glemme den fuldkomne Ændring, der i det sidste Aar er sket med Hensyn til Værdien af de Panter, som Foreningerne har. Forholdet er i Virkeligheden det, at Sikkerheden i Kreaturer o. s. v. for en stor Del er ophævet ved den fuldkomne Prissammenstyrning, der har fundet Sted, og enhver maa dog være klar over, at